

Vlastivědné muzeum
Vysoké n. Jizerou 513 01

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚRADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

ČERVENEC - SRPEN 1996

P. Bosmans

Špatný den

*Každý má čas od času svůj špatný den.
Nic se nedaří, všechno jde naruby.
Možná, že jsi už prožil takové dny,
kdy jsi měl života zrovna po krk
a nejraději by ses ani neviděl.
Když se člověku stále nedaří,
když ani na chvíli nezazáří světlo do tmy,
pak je život opravdu těžký.
Můžeš prožít i tak temné chvíle v životě,
že neuvidíš nikde žádné východisko.
Cítíš se sám a opuštěný.
Mohou přijít i takové dny zoufalství,
že bys dokázal proklínat život
i všechny lidi.*

*V takové situaci nesmíš učinit žádné rozhodnutí.
Měj trpělivost se sebou samým a čekej,
až budeš moci spát alespoň trochu jednu noc.
I tehdy, když jsi všechny karty beze zbytku
prohrál, věř, že slunce zase vyjde.*

ZPRÁVY z městského úřadu

Z usnesení z 12. zasedání MZ ve Vysokém n. J.

Přidělení sociálních bytů a bytu pro domovníka v Pensionu pro důchodce ve Vysokém n. J.

Z obou domů pečovatelské služby přecházejí:

pí. Ducháčková Růžena
pí. Siebrová Marie
pí. Strnádková Ludmila
pí. Stránská Anna
pí. Dvořáková Libuše
pí. Skrbková Vlasta

Z Vysokého dostali sociální byt:

pí. Hásková Marie
manželé Marie a Milan Junkovi
pí. Soukupová Božena

Ze Staré Vsi a ze Stanového: (od Pece)

pí. Brumlichová Libuše
pí. Smetanová Jiřina

Ze Sklenařic:

pí. Jeníková Běla
manželé Anna a Bedřich
Grosmanovi

Z Roprachtic:

p. Nosek

Z Frýdlantu:

manželé Kuncovi
(jediní, kteří nejsou z Vysocka).

Byt domovníka byl hlasováním (4:2) přidělen p. Martinu Hnykovi

1. července bylo první kolaudační řízení za přítomnosti stavbyvedoucího ing. Mečříka a ing. Novotného za stavební dozor, řed. stavebního podniku p. Plška a elektrododavatele p. Zapadla.

Kuchyňské linky jsou bílé, nad každým sporákem je digestoř na odvádění pachu, koupelny také bílé, všude v místnostech světle šedé PVC, chodby mají hnědavé. Hoření pokoje mají lodžie, t.j. kryté balkony, 1. patro normální balkóny. Společenská místnost má i čajovou kuchyňku. Perfektně zařízené jsou sklepní boxy pro jednotlivé obyvatele pensionu. Všechno je vzdušné, vkusné, praktické. V současné době se dokončují venkovní práce, buduje se dlážděné parkoviště, část komunikace a upravuje se celý prostor kolem pensionu a veřejné osvětlení. Práce mají být skončeny do 31. července. To všechno je pozitivní.

Ale oficiálně bude pension otevřen až koncem září a obyvatelé se budou moci nastěhovat až k 1. říjnu, t.j. začátkem 4. čtvrtletí. Jistě se ptáte proč tak pozdě?!

Po dlouhých jednáních bylo rozhodnuto, že kabelové vedení elektrického proudu musí být nově položeno od trafostanice, t.j. od vodárny. Nejprve musí být zpracován nový prováděcí projekt. Po vzájemné dohodě zajistí projekt VČE Turnov, který bude investorem celé stavby kabelového vedení. Původní plán připojení pensi-

onu na napájecí bod u čísla 28 nelze uskutečnit, neboť pension bude potřebovat vyšší odběr el. proudu. Nové vedení bude tedy zcela samostatná stavba.

Stavba pensionu si vyžádala již 14. mil. Kč!

Zahrádky

Zasedání MZ odsouhlasilo definitivně prodej pozemků v prostoru Varoulova skála mimo spodní řadu spodních zahrádek. Cena za pozemky bude určena indikovaně na příštím zasedání MZ.

Dokumentace k nové výstavbě

MZ odsouhlasilo zpracování projektové dokumentace na výstavbu 6 bytových jednotek v prostoru za pensionem. (Viz. Větrník-duben, str. 5 - výstavba dalších bytových jednotek.)

Nájemné

I nadále je ponechán koeficient růstu pro výpočet nájemného v bytech MěÚ na hodnotě 1,06.

Vodné

V obcích Sklenařice a Tříč měly doposud mnohem menší poplatek za vodu než ostatní přilehlé obce Vysokého. MZ odsouhlasilo s účinností od 1.7.96 částku 8,40 Kč/m³. Tímto usnesením se vodné ve všech obcích vyrovnalo.

Museum

S okamžitou platností byla zrušena právní subjektivita Vlastivědného musea ve Vysoké n.J. MZ pověřilo starostu města, tajemníka a předsedu školské a kulturní komise zabezpečit přechod pod plnou správu MěÚ.

Kronika

MZ odsouhlasilo pana Ondřeje Hájka, tříčského občana, do funkce kronikáře obce Tříč.

Občerstvení a stravování

Pro turisty, rekreanty, hosty a návštěvníky našeho města a nakonec i pro místní občany jsme připravili seznam všech restauračních a občerstvovacích zařízení ve městě a v blízkém okolí

Náměstí:

Hotel Morava

ved. ing. Vít Luboš (Liberec)
otevřeno denně od 11-23 hod.
pivnice, kavárna, 2 jídelny

Bistro - Fejkl

otevřeno denně 11,30-21 hod.
teplá jídla, nápoje

Pivnice Alf, ved. Špika-Mís

otevřeno denně 16-22 hod.
nápoje všeho druhu

Buffet - Petr Josífek

otevřeno 8-18 hod. So 8-12 hod.
celý den teplá jídla hotová
i na objednávku

Restaurace ve spořitelně

ved. Pošepný J.
jen na objednávku

Hotel Větrov, ved. J. Tahovský

od 10 do 14, od 16 do 22 denně

Hotel Strojmetal

po dobu prázdnin
jen pro hotelové hosty

Šachty (u vleku) - ved. Matouškoví

všední dny od 18 do 24 hod.
SN od 15,00 hod.

Prodejna nápojů přes ulici, lahvové

L. Králík - čp. 189. na již. konci
sidliště, denně

Hospůdka v Krakonoši

otevřena pro příležitostné oslavy,
při divadelních představeních
a při div. přehlídce Krakonošův
podzim

Okolí:

Stará Ves

Pension-vinárna U lípy

ved. Mejsnarová K.
otevřeno PÚS od 16 do 22hod.
Pá 16-24hod.
So 14-24hod.
Ne 14-22hod.
čtvrtek zavřeno
ubytování, minut. kuchyně,
nápoje, míšené nápoje

Sklenařice

Pension Harry - ved. Robert Bruna
otevřeno denně 12-22 hod.
stravování, nápoje, zmrzlinové
poháry

Hostinec Mexiko ved. Petr Kříž

otevřeno PČ 11-22 hod
Pá 11-23 hod.
So 11-01 hod.
Ne 12-21 hod.
Každý pátek (mimo 18. 7.)
Country večer se skupinou
NABOSO,
ve středu a v sobotu diskotéky
od 21 do 02 hod., vstupné 20 Kč,
hraje PRODIS

Paseky n. J.

Na perličku

otevřeno nepravidelně
v pátek a v sobotu

U Hermíny - hospoda, ved. Soukup- Nesvadba

Pá od 19 hod, So od 14 hod.

Na Budárce (u kostela) v budově pošty a OÚ

otevřeno N-Č od 11-22 hod.
Pá-So od 11-24 hod.

Tříč

Sokolovna - p. Novotný

Pátek, sobota ve večerních
hodinách - jen nápoje

Roprachtice

Hospoda Pod strání

(při hlavní silnici) - p. Z. Petřina
otevřeno odpoledne - nápoje

Všem hostům přejeme hezký pobyt,
hodně sluníčka a spokojenost ve všech
restauračních zařízeních.

Redakce

Okénko policie

Dne 5. 6. 1996 podle Zákona o střílných zbraních a střeliva č. 288/95 Sb. jsme vykonali zkoušky z odborné způsobilosti. K vydání zbrojního průkazu ve skupině E. Toto je vlastně podmínka pro vykonávání tohoto povolání, jelikož hromadné zbrojní průkazy, na které se zbraně doposud držely, se ruší.

Další významný a nepřehlédnutelný jev je botička, kterou jsme začali nasazovat na špatně parkující vozidla ve městě. Jen se těšíme na větší rozšíření a uplatnění, to znamená, že v brzké se s ní seznámí spousta řidičů, a to nejenom z jiných měst.

Karel Peterka

ŠKOLNÍ OKÉNKO

UČITELSKÉ OSOBNOSTI Učitel Josef Jodas

Pamatujeme se jako děti, když v roce 1911 nás prvníáčky vítal ve vysoké škole člověk atletické postavy, širokých ramen, světlolvasý hromotluk učitel Josef Jodas, rodák ze Sytové.

Byli jsme tenkrát tři Pepíci - dva Doubalíci a Poloprutský. Do pěti let jsme nosili sukně jako Skotové a byli jsme sešranou partou. Později jsme se stali postrachem nejen naší ulice (byla od školy k dnešní poště, Pepík Poloprutský bydlel u továrny), ale dobré poloviny městečka. Byli jsme vyhledávanou troji-

cí pro objektiv fotografa Hladíka. Seděli jsme vedle sebe ve škole v jedné třídě a dlouho jsme vzpomínali na učitele Josefa Jodase, který nás denně nadzvedával na stupínku za vlasy do výše dobrých padesát centimetrů, a pak si šel umýt ruce plné našich vlasů. Byli jsme tak vlastně celý rok oškubáni kolem uší, že holič Alois Hrdina s námi třemi neměl moc práce. Jeho nůžky nebyly pro nás ničím proti mohutným rukám pana učitele Jodase.

To je vzpomínka na učitele přísného a neposedné kluky. Nejsilnější vzpomínka je však na učitele Jodase jako sportovce.

Josef Jodas byl ve své době vynikajícím lyžařským závodníkem a atletem. Jako lyžař závodil za Český ski klub ve Vysokém spolu s učitelem Josefem Doubalíkem a dalšími vysokými závodníky. Startovali mimo Vysoké na Benecku, v Jilemnici, na Pláních pod Ještědem, na Zvičíně, v Praze-Chuchli ještě za éry Röslera-Ořovského a Jana Buchara. Úspěšný byl v Bavorsku, odkud se vracel jako vítěz. Kolegou a sportovním přítelem mu byl Jos. Doubalík, který Jodase povzbuzoval, mělil časy a občas si spolu zajeli na kopanou do Prahy na Spartu nebo Slavii. Byli tehdy označováni za hvězdníky a fanatiky. Lidé kroutili hlavami nad těmito vychovateli jejich dětí.

Jako atlet závodil Jodas v hodu diskem, oštěpem, kládíkem a ve vrhu koulí obouruč. V této disciplíně držel více než 35 let český rekord, který překonal až reprezentant Douda. V atletice závodil za A.C. Spartu. V roce 1920 byl v přípravném olympijském družstvu. Proč se na olympiádu nedostal, není známo.

Lyžařské a atletické trofeje vlastní vysoké muzeum, jemuž je darovala jeho neteč. Informují o jeho úspěšné sportovní činnosti. Zesnulý sportovní redaktor Josef Laufer měl v rozhlase za I. republiky o Jodasovi reportáž.

Učitel Jodas prodělal I. světovou válku a v hodnosti nadporučíka s J. Doubalíkem, arch. Jarolímekem a Dr. Braunelem vedli v roce 1919 ve Vysokém první lyžařský vojenský kurs vracejících se legionářů.

Jako učitel působil kromě Vysokého po roce 1922 jako ředitel školy v Pardubicích, později ředitelem v Rohovládově Bělé, pak ve Kbelích u Prahy a nakonec byl definitivním ředitelem školy ve Víně. Zemřel bez potomků v Brandyse nad Labem.

Vzpomínám na učitele Jodase, průkopníka atletiky, závodního lyžování, mistra koruny české, velkého nimroda a obávaného střelce, osamělého horského vlka, bojujícího bez trenéra, vítězího silou své vůle.

Může být zářným vzorem všem našim mladým sportovcům jako ryzí amatér.

Josef Doubalík - archiv muzea

Svou vzpomínku připojil také Dr. Václav Lukáš

Zdálalo by se, že teď už je Jodasův obraz úplný, ale přece mně to nedá, abych jako jeho bývalý žák v první třídě vysoké školy nepřipojil ještě několik vět o Jodasovi - učiteli.

Pokud mohu zpětně posuzovat ze svých vzpomínek žáčka první třídy, byl Jodas též znamenitý a pokrokový pedagog. Stal se naším učitelem, když se vrátil z vojny, někdy koncem roku 1918.

Neměli jsme tenkrát žádné učební pomůcky, ve slabikářích ještě z Rakouska jsme vytrhávali nebo zalepovali rakouskou hymnu a portrét císaře Karla s rodinou. Podle návodu učitele Jodase jsme si zhotovili (většinou za pomoci rodičů) peníze tak, že obrácenou tužkou jsme otiskli na papír drobné (ještě rakouské) mince, podleplili je a vystříhali. S nimi jsme se pak učili počítat, jednak, že jsme za ně nakupovali různé namalované zboží, jednak jsme je sčítali a odčítali pomocí hůlek, které jsme si také vyrobili. Podobně hrou jsme se učili znát i písmenka. Pak si vzpomínám, jak někdy na jaře 1919 učitel Jodas se ujal parku, po válce značně zpustlého. Prořezával přerostlé keře a stromy a my, žáčkové prvníákové, jsme mu pomáhali odnášet větve a hrabat listy.

Doba po první světové válce byla pro vysoké kluky dobou krutých bitek, zvláště s Roprachtičáky. Za konvenční střely byly obecně uznávány hroudy hlíny, horší bylo, když v zápalu boje se použilo kamení. Pak tekla i krev. Učitelé přirozeně neměli pro takové nebezpečné klukovské zábavy pochopení a přísně je stírali. Za nejobávanějšího z nich platil učitel Jodas, o kterém se mezi kluky věřilo, že má dalekohled, kterým vidí za roh.

Na učitele Jodase mám vzácnou památku. Když měl odejít z Vysokého, to už jsme byli asi ve druhé třídě, loučil jsem se s ním jménem spolužáků. Na památku jsem pak od něj dostal Mackova "Českého houbaře".

A tak, když občas hledám v této dosud velmi praktické houbařské příručce, vzpomenu si vždycky na svého znamenitého prvního učitele Josefa Jodase.

ZŠ

Ze závěrečné zprávy paní ředitelky D. Nýdrlové jsme vybrali akce, kterých se škola během roku zúčastnila:

byly to:

- 4 koncerty, jeden ZUŠ v Jablonci n. J.
- 5 divadelních představení, včetně zájezdu do divadla Spejbla a Hurvínka a zájezdu do ND v Praze
- 3 přednášky se zajímavými náměty: Esperanto, Sibiř a Nebezpečí drog
- výstavy ve vysokém muzeu

vedoucí MK Iva Řehořová připravila s dětmi ZŠ:

- 2 literární pásma - B. Němcová a K. Čapek
- následovala beseda s filmovou režisérkou paní Věrou Šimkovou-Plífovou, spojená s prodejem knih a účasti při natáčení filmu Zapomenuté světlo v Roprachticích

Děti se úspěšně zařadily i v několika soutěžích

- recitační: 2. a 3. místo
- dopravní: družstva 5. a 8. místo
- jednotlivci 1. místo
- poznávání rostlin a živočichů - dvě 1. místa, 2. a 4. místo
- biologická olympiáda: 1. 2. 3. a 5. místo
- výtvarná-požární : 2. a 3. místo

Velká účast dětí byla při závodech v běhu na lyžích (64), ve slalomu (56) v Harrachově vybraní žáci a 7. třída měla sedmidení lyžařský výcvik

K dalším významným a zajímavým akcím patřily ještě :

- plavecký výcvik 1. - 4. třídy v Jablonci n.N.
- dětské dopravní hřiště - 4. a 5. tř.
- "Zlatá zebra" - dopravní soutěž 1.- 4. třída
- výtvarná soutěž "Patříme k sobě"
- soutěž "Mladý historik"
- olympiáda v českém jazyce
- atletické závody v Turnově
- volejbal - dívky Rokytnice, Turnov
- oslava Dne Země pro celou školu 19. 4.
- malování kraslic pro zájemce 3. 4.

D. Nýdrlová

Výlet 3. třídy

Na výletě jsme byli na Nistějce a u Jizery. Výlet se nám všem líbil. U Jizery jsme si opékali vuřty, stavěli hráze, hráli karty a sháněli klaciky na oheň. Na Jizeře byl velký proud, a tak jsme nemohli do hloubky, čvachtali jsme se v hrázích a cákali po sobě jako zdivočelí koně. Byl to moc hezký výlet nejen proto, že jsme mohli jít do vody, ale i proto, že s paní učitelkou byla legrace.

Klára Babáková

Expedice "Kotel 96"

Ve středu 19. června se 25 dětí z ekologického kroužku s doprovodem vydalo na celodenní exkurzi "Kotel 96", jejímž cílem byla především inventarizace chráněných a ohrožených druhů krkonošské flóry a fauny.

Hlavním záměrem akce bylo porovnání výskytu rostlin a živočichů v podhůří a v nejvyšších partiích Krkonoše.

Rostliny podhůří - trávy, byliny a dřeviny - jsme zaznamenávali a fotili v okolí Benecka, Vítkovic a Horní Rokytnice. Mezi zajímavosti patří např. objevení chráněné plavuně vidlačky v katastru Benecka. Toutou trasou až do Vítkovic nás doprovázel i hmyzí zástupce klikoroh devětisilový.

Z Vítkovic jsme pokračovali autobusem na Horní Mísečky, odkud naše kroky směřovaly "Krkonošovou cestou" horským lesem do Kotelních jam, přemodelovaných na jihovýchodním svahu Kotle ledovcovou činností.

Sledovali jsme horské rostlinné druhy, např. žebrovníci různolistou, svízel hercynský, trsy zatím nerozkvetlého hořce tolitového, ale i vzácné vstavače.

Samotné Kotelní jámy se pyšní výskytem lomikamene vstřícenolistého, který ovšem zůstal před našimi zraky ukryt. Zaznamenali jsme podobělici alpskou, mochnu zlatou, vstavač májový, sedmikvítek evropský, ale i jiné druhy provázané trsy smilky tuhé a keří kosodřeviny.

U Dvoraček nás zaujala lokalita větrnice narcisokvětě ve společnosti náholníku jednoúborového. Tyto druhy jsou zde bohužel vytlačovány rumištními rostlinami v okolí bud.

Z živočišných druhů nás zaujalo množství zástupců z ptačí říše a hmyzu - zvláště chrobáci, střevlci a pestřenky.

Náš sestup od Dvoraček do Horní Rokytnice pokračoval monokulturami smrkových porostů, kde bylo možné zaregistrovat kýchavici bílou Lobe-lovu, vrbku úzkolistou, trávy, kapradiny, ale i negativní vliv imisí na společenstvo horského lesa.

Z Rokytnice jsme se vraceli plni dojmů a zážitků z této "expedice" a následující den jsme zpracovávali výsledky naší inventarizace.

A co si přejeme?

Dobře poznat horskou přírodu, vztahy, které v ní panují, neboť jen za tohoto předpokladu ji budeme moci úspěšně chránit.

Na závěr bychom chtěli poděkovat ing. Zdeně Pacholíkovi z Roprahtic za vynikající odborný doprovod naší expedice.

J. Haklová

ISŠ

Módní přehlídka

V pondělí 17. června jsem se byla podívat, jak předvádějí mé spolužačky vlastnoručně ušité oděvy. Módní přehlídka je součástí závěrečných zkoušek ve třetím ročníku.

Již čtvrt hodiny před druhou, kdy měla přehlídka začít, panoval v klubovně divěho internátu čilý ruch. Chodili sem první diváci, členové poroty a my, spolužačky.

Akci uváděla děvčata z druhého ročníku, která modely také komentovala. Když už konečně vše bylo na svých místech a nervozita dostoupila vrcholu, módní přehlídka začala. Děvčata se snažila podat co nejlepší výkon a dařilo se jim jako manekýnám.

K vidění byly různé druhy oblečení: kostýmy, letní šaty, sportovní oblečení, společenské šaty, sukně, halenky - vše dobře ušité pod vedením paní učitelky Lánské.

Porota měla jistě těžké rozhodování, protože každou ruční práci je třeba náležitě ocenit, přihlídnout k obtížnosti zpracování, ale také hodnotit předvedení modelu. Přibližně za čtvrt hodiny se představila děvčata ještě jednou a byly vyhlášeny výsledky poroty:

1. místo obsadila Jana Wasserbauerová s letním kalhotovým kostýmem a vestičkou,

2. místo získal vycházkový kalhotový kostým Martiny Lešákové,

3. místo obsadila Eva Voškrdová, která předvedla tyrkysový kostým se sukní.

Dívky obdržely malé kosmetické dárky.

A pocity ostatních soutěžících? Při předvádění bylo vidět notnou dávku nejistoty, kterou se dívky snažily překonat a obstat co nejlépe. Vyznamenaným dívkám jejich úspěch očividně přál.

Lenka Balatková, II. RŠ

ZE ZDRAVOTNICTVÍ

Čas jako voda utíká

Uběhlo více než 12 měsíců, kdy jsme ve Větrníku uveřejnili rozhovor s paní primářkou zdejšího Ústavu chirurgie ruky a plastické chirurgie MUDr. Blankou Šinkorovou. Už tehdy zazněla dvě zajímavá slova - privatizace a přestavba. Sešli jsme se nyní znovu, abychom pohovořili o tom, co se změnilo, zlepšilo, zhoršilo. Námětem rozhovoru byla právě privatizace a přestavba. Pokusím se podstatnou část našeho rozhovoru shrnout do několika otázek a odpovědí.

Otázka privatizace vašeho ústavu je jednou z nejdiskutovanějších otázek našeho města. Můžete nám k tomu říci něco konkrétnějšího?

Do funkce jsem nastoupila 1. května 1995 s vědomím, že ústav nebude privatizován. Ovšem již 19. 7. 1995 jsme byli písemně požádáni zdravotním referátem Okresního úřadu o vypracování zakladatelského privatizačního projektu a poskytnutí základních údajů a podkladů případným zájemcům pro konkurenční privatizační projekt. Vládou jsme byli zařazeni do privatizace 28. 6. 1995, z okresu vyšel návrh začátkem března 1995.

Vypracování zakladatelského privatizačního projektu představovalo zajištění velkého množství různých podkladů od přehledu majetku, výpisu

su z katastru nemovitostí, výpisu z pozemkových knih, ekologického auditu, příslibu banky a hlavně vypracování podnikatelského záměru. Na tom všem mi lvím podílem pomáhal celý management ústavu: MUDr. Schmoranzová - zástupce ředitele, pan Koníř - správce, paní Mejstnarová - hl. sestra. Projekt byl předán 19. 9. 1995 na Okresní úřad v 6 vyhotoveních (OÚ, MZ, MP, MF).

Šlo se více o privatizačních projektů, nebo jste byli jedni?

Byly podány celkem 4 projekty - tedy 3 konkurenční. Okresním úřadem byl vybrán a doporučen náš zakladatelský projekt. Po dalších jednáních na ministerstvu zdravotnictví a ministerstvu privatizace bylo rozhodnuto o odložení privatizace až po volbách a slíbená snaha o hledání jiného způsobu privatizace, nežli je odprodej (příliš vysoká cena). Takže dodnes není jasno, kdy, kdo, jak!

A co přestavba, má stejný osud?

Vypracováním stavebního projektu pověřil Okresní úřad firmu STAP Praha. Cílem byla rekonstrukce budov a hlavně modernisace operačních sálů. První dvě studie byly s větší přístavbou sálového traktu, nakonec byla přijata "vestavba" a rozdělení na dvě části: budova A - provozní t.j. operační sály, ambulance, převazovna, rehabilitace, kanceláře, kuchyně, jídelna, sterilizace, budova B - lůžková část.

Na obytné budově získání jednoho bytu.

Souběžně se sháněním podkladů k privatizaci probíhaly obdobné akce

k zahájení stavby. Umožnila ji státní dotace, kterou podpořil OÚ, ing. Hejnalová-MZ a pan poslanec Pěnička, a to ve výši 12 mil. Kč.

Jak jste získali stavební firmu?

Výběrové řízení proběhlo v červnu 1995. Přihlášeno bylo celkem 5 firem, včetně firmy P+P Vysoké n. J. Tyto firmy dostaly základní projekt a podle něho vypracovaly rozpočet, za který jsou schopny stavbu uskutečnit. Vybrána byla firma BAK nejen proto, že má zkušenosti se stavbou zdravotnického zařízení (Semily, Turnov). Plán uskutečnění celé přestavby do konce roku 1995.

Jaký je stav na konci května 1996?

Kompletně hotová a k používání předána byla v březnu 1996 budova B, tedy lůžková část. Ovšem náklady se téměř zdvojnásobily (stavba v zimě, vícepráce, rozdíly mezi základním a prováděcím projektem, atd.). Po konzultacích se zřizovatelem - OÚ - se pokračuje v rekonstrukci levé části budovy - kuchyně, kanceláře, ambulance, rehabilitace.

Jak to dopadne s vlastní cílenou přestavbou?

K dokončení celé rekonstrukce chybí odhadem asi stejná finanční částka. Máme příslib zřizovatele, že po volbách pomůže zajistit potřebnou částku k dokončení zdárné rekonstrukce celého zařízení.

Budeme vám držet palce, aby dotace přišla po volbách co nejdříve. Ale mám ještě jednu otázku: jak zvládáte za této situace vlastní provoz ústavu?

Musím pochválit celý kolektiv zaměstnanců za zvýšené úsilí v průběhu rekonstrukce, ochotu středního zdravotnického personálu při zvládání zvýšeného obrátu pacientů a zvláště zvýšené úsilí lékařů při zvládání původního rozsahu výkonů.

V prosinci 1995 složil nadstavbovou atestaci z plastické chirurgie MUDr. Tyle. V předatestační přípravě k atestaci 1. stupně z chirurgie je trvale na chirurgickém oddělení nemocnice Semily MUDr. Šulcová. Na nástavbovou atestaci z plastické chirurgie se připravuje MUDr. Fialová.

Klientelu máme širokou, všichni děláme s vědomím, že pomáháme nemocným. Chceme i nadále zůstat veřejně prospěšnou neziskovou organizací.

S přáním úspěšného zvládnutí všech problémů a hodně elánu do další záslužné práce děkuje za rozhovor

L. Hnyková

OU - okresní úřad

MZ - ministerstvo zdravotnictví

MF - ministerstvo financí

MP - ministerstvo privatizace

Víte, že

□ po rozsáhlé vnitřní přestavbě a úpravě byl otevřen opět hotel Morava v "nové" podobě.

Pivnice se přestěhovala do zadního traktu, vč. soc. zařízení, má 25 míst u stolů. Přední část tvoří nově vybudovaná kavárna s barovým zařízením a 2 již známé jídelny.

□ museum v Pasekách je otevřeno denně mimo pondělí od 9-12, od 13-16 hod.

□ od 2. do 4. července proběhnou v Pasekách hudební slavnosti, tentokrát jako součást oslav 100. výročí České filharmonie a k tomuto výročí bude otevřena i výstava v museu v Pasekách.

□ 28. července se koná poutní mše u kapličky sv. Anny ve Sklenářicích.

□ kadeřnictví L. Noskové ve Sklenářicích (250m od Mexika) je otevřeno U-Pá od 10-18 hod., So od 8-13 hod.

Z KULTURY

STOLETÉ VÝROČÍ

V lednu před deseti lety vyšla ve Větrníku zpráva, že 9. ledna 1986 zemřela Františka Jandová a 15. téhož měsíce Marie Štočková. Byly velké přítelkyně a jejich setkání u nejrůznějších karetních her, a nejen u nich, byla vždy naplněna rozhovory o všem, co se událo, především ve Vysokém. Já, tehdy osmiletý pravnuček F. Jandové, jsem při těchto setkáních vždy znovu obdivoval životní moudrost obou těchto paní. Františka Jandová se ve Vysokém narodila před sto lety 22. srpna 1896. K tomuto jejímu životnímu výročí jsem vybral z dlouhé řady kondolenč-

ních dopisů několik úryvků, které by ji a její veřejnou činnost výstižně charakterizovaly.

Spisovatelka Marie Kubátová o ní napsala: "Všichni, kdo jsme paní ředitelku Jandovou znali, vážili jsme si její obětavé práce pro muzeum, pro uchování kulturně-historických tradic domova a porozumění všem, kdo se na ni obrátili s prosbou o radu v práci. Do vysokého muzea se chodilo pro potěchu srdce, tam žily nejen barevné květy na malovaných truhlách, ale i vztahy člověka k člověku, jež byly na starých horách tmelem všeho bytí.

Ať má ta dobrá paní měkce utlášeno tam, kam se z vysokého betléma nesou zpěvy koled."

Jaromír Jech, bývalý ředitel Ústavu pro etnografii a folkloristiku Akademie věd: "Stala se pro mne vzorem musejní pracovnice, pracovnice nadšené, obětavé, věci oddané, a nemálo přispěla k tomu, že vysoké museum se mohlo dávat za příklad hodný následování."

Metodej Cyril Metelka: "Nikdy nemluvila planě o lásce k vlasti a k našemu kraji, ale všechno, co v jejím srdci a duši jí bylo drahé, co náš kraj odedávna proslavovalo, tomu věnovala své srdce a síly, aby co nejméně tu mohlo chřádnout, skomírat nebo dokonce zahynout. Jsem šťastný, že jsem se mohl v době dozrávání a pak v podzimu svého života podílet v její blízkosti také na troše práce, která měla být oslavou minulosti a cestou pro další kulturní a společenský růst kraje."

Dcera spisovatele Zdeňka Róna Jasněna Kohoutová: "Odešel v ní poslední člen generace našich rodičů, kteří vytvářeli duchovní tvářnost našeho domova, poskytovali bezpečnost našemu dětství a mládí a byli oporou mravního řádu, jeho živými představiteli. Ten "starý" svět nebyl ve všem dobrý, ale pí. Jandová představovala to, co v něm bylo tak vzácného, řádnost, poctivost, zodpovědnost, statečnost."

Dr. Alena Plessingerová, tehdejší vedoucí národopisného oddělení Národního musea: "Vděčně vzpomínáme na řadu našich pěkných setkání jak při různých národopisných podujetích, tak ve Vysokém, pro které tolik vykonala a které si bez ní vůbec neumíme představit. Nevíme, jak to všechno stihla a dokázala: péči o rodinu, práci v museu, bohatou kulturní a osvětovou činnost ve městě a ještě dopisování pro Národopisnou společnost. Její příspěvky patří k nejceněnějšímu a budou vždycky cenným pramenem ke studii života v Podkrkonoší. Obdivovali jsme u paní Jandové nejen upřímný zájem o minulost Vysocka, ale i způsob, jakým život tamního lidu dovedla zdokumentovat, ačkoliv k tomu neměla odborné vzdělání. Její skromnost, přirozená inteligence, neobyčejně bystrý postřeh a pílě podpořeny velkou láskou ke kraji a lidu Vysocka daly vzniknout a rozvíjet dílu, kterým se nemůže pochlubit mnoho vysokoškolsky vzdělaných etnografů - musejníků."

M. L. Jakl

Převzato z novin Nymbursko, 6. 6. 1996

Libický Vojan na divadelní Třebíči 96

CENA S. HUBAČÍKOVÉ

Ochotnický spolek Vojan z Libice n.Cidl. se zúčastnil pátého ročníku přehlídky činoherního amatérského divadla České republiky v Třebíči od 15. do 19. května.

Na divadelních prknech se zde představilo čtrnáct souborů, z toho dva jako hosté. Libický Vojan jako vítěz rakovnické regionální přehlídky uvedl v Třebíči komedii F. F. Šamberka, V. Senta a K. Šaška "Bláznec v prvním poschodí". Podle hodnocení odborné poroty dospělo toto představení ke zřetelnému a sdělnému divadelnímu tvaru a na národní přehlídce rozhodně patřilo. Na doporučení porotců byla Slávce Hubačkové za roli kuchařky Katy udělena cena za ženský herecký výkon.

Jistě netřeba komentáře. Blahopřejeme S. Hubačkové a přejeme jí, že si tuto úspěšnou roli zahraje i na letošním divadelním Hronově, kam je spolek Vojan nominován.

Sběratel "par excellence"

Jmenuje se Petr Beneš, je mu 47 let, do Vysokého přišel v roce 1968, 1969 se oženil, nastěhoval se do domečku babičky své ženy, do Záboje, a tam to všechno začalo.

Dědeček byl listonoš, po jeho smrti i babička Pohořalá roznášela poštu a na půdě se našla velká krabice pohlednic, hodně starých, ještě z dob Rakousko-Uherska. Fascinovaly našeho pozdějšího sběratele natolik, že je začal třídit, zjišťoval, kdo je vydal, příp. jejich autory, a za 27 let jeho činnosti vznikla sbírka, nad jejímž obsahem i rozsahem zůstává rozum stát.

Podařilo se mi do této sbírky nahlédnout a přimět pana Beneše k vyprávění, či lépe k odpovídání na mé všetečné otázky.

Měl jste už jako kluk nějakého sběratelského koníčka?

Jako většina kluků jsem nejříve sbíral známky, ale spíš jsem trochu maloval. V sousedním domě v Libni, kde jsme v Praze bydleli, měl byt i známý malíř, sochař, choreograf a pozdější ředitel Střední výtvarné školy na Vinohradech pan Famira. Ten mě učil základy malování. Líbilo se mi krajinářství.

Z toho asi vyplynula pozdější láska k turistice, poznávání nových krásných koutů naší země, a to se vám na Vysocku splnilo, vidíte?

Úplně. A tak jsem se právě dostal ke sběratelství. Zaujaly mě krásné staré pohlednice Krkonoš, Vysokého, i z Prahy jsem si mnohé odnesl, a začal jsem brzy sbírat zcela tematicky různé žánry.

Mohl byste nám to blíže vysvětlit?
Pohlednice mám jednak mistopisné, české i z ciziny, jednak žánrové, všechno podle abecedy. Jsou to: děti, doprava, historie, hudba, humor, kra-

jiny, kroje, květiny, pijácké, přání, sokol-slet, sport, svatí, vánoce, velikonoce, vojenské, zvířata-lovecké.

Co je vaší specialitou?

Pohlednice žen, ať to jsou reprodukce malířských děl, nejrůznější litografie, různé jiné techniky, fotoportréty, pohlednice tlačené, s pohyblivými obrázky (z roku 1904), okénkové, t.j. vícezáběrové, koláže, secesní, vyšívane brokát, vykládané sametem, města dívkami, speciální (jiné za denního světla, jiné za umělého osvětlení), černobílé i barevné, domácí i cizí.

Sbíráte i současné moderní pohlednice?

Dávám přednost starým a starším z doby Rakousko-Uherska, mám pohlednice z r. 1898, 1900, tedy z konce a přelomu století, poválečné, asi tak do roku 1935.

Jak je ukládáte, máte seznamy a kartotéky?

Přirozeně, jinak by to asi nebylo možné. Mám už asi 90 kartonových omyvatelných krabic a asi 40 alb. Radím je abecedně podle žánrů, firmy, značky, série, výrob. čísla, u měst podle krajů, okresů, míst. Mám podrobné seznamy malířů, kreslířů a reprodukcí jejich obrazů na pohlednicích. Těch mám na 40.000!

Předěme teď k dalším číslům. Můžete mít pohlednic celkem?

Přes 90.000!

Pohledy o starém Vysokém také ještě sbíráte?

Mám 2 velká alba, pohlednice mají malý starý formát a je jich 520.

A ze svého rodiště?

Ze staré Prahy něco kolem 1000!

Jste někde jako sběratel organizován?

Jsem členem Klubu sběratelů kurozit v Praze. Platím příspěvky, zato dostávám adresáře zajímavostí, publikace z různých sběratelských oborů, oznámení o výstavách atd.

Je to váš jediný koníček?

Budete se divit, ale není. Sbíráám ještě staré kowbojky a detektivky, pивní etikety, těch mám asi 40 000, pak plechovky a minisoudečky od piva, těch vlastním kolem 800 a známek mám na 35 000.

Co k tomu dodat?! Na vlastní oči jsem viděla alba o Vysokém, seznamy malířů a kreslířů, ukázky kartoték, způsob zařazování jednotlivých pohlednic, a jen jsem žasla nad mravenčí plíí a odborných schopnostech pana Beneše a pochopení jeho ženy Alenky.

Klobouk dolů.

Děkuji za nesmírně zajímavé setkání
Ludmila Hnyková

Z HISTORIE dávné i nedávné

Pohled do historie Vysokého nad Jizerou

Kolem roku 1300 sahaly až k Vysokému husté pohraniční hvozdy. Krajina patřila mocnému rodu Markvarticů a přešla později do državy pánů z Valdštejna. Potomní větev Markvarticů.

Nejsevernější hrad Valdštejnů byl Štěpanice, ale co nejdříve se objevuje severnější nový menší hrad zvaný Nístějka na skále u Jizery na vysockém katastru. O postavení Nístějky a jejích prvních majitelů nejsou žádné bližší a podrobné zprávy. Víme jenom, že majitel Štěpanic v té době byl Heník z Valdštejna a ten měl dva syny. Zdeňka, který později vládl na Štěpanicích, a Jindřicha, řečeného Nístějka. Z toho lze usoudit, že panství štěpanické se na počátku čtrnáctého století dělilo, a snad to byl Heník, který pro svého syna Jindřicha postavil hrad, anebo to byl sám Jindřich, který si na svém novém zboží Nístějkou postavil.

V té době se na panstvích zakládala města, která se stávala středem obchodu a průmyslu každého panství. Na štěpanickém panství to byla Jilemnice a u hradu Nístějka osada Vysoké, která zde už v úžlabí (Stará Ves) a na náhorní planině s kostelem a pravděpodobně u kostela s větším tržištěm stávala, byla povýšena na město. Že zde už osada v té době byla, dokazuje nálezy t.zv. vysockého pokladu, 555 stříbrných grošů Václava II. a Jana Lucemburského na Kamenci ve Tříči v blízkosti trhovice na Tříčských vrších. (Vysocký poklad je v majetku Národního muzea v Praze).

Nové město dostalo řemeslné cechy, trhy týdenní i výroční, samosprávu i hrdelní právo. Ovšem nevíme v jakém rozsahu, protože při velkém požáru roku 1834 shořela i radnice a v ní městský archiv.

Nejstarší zachovaný záznam, kde Vysoké je nazýváno městem, je zápis

v konfirmačních knihách pražského kapitulního archivu z roku 1354. Zápis je latinský, město je nazváno Alta Civitas a potvrzuje tam Heník z Valdštejna kněze Petra na faráře do Vysokého po smrti kněze Franka.

Druhý záznam Vysoký:

31. července 1369 jest ustanoven farářem ve Vysokém, po resignaci kněze Petra, kněz Jan, který si vyměnil faru v Dolanech. Souhlas k tomu dal patron vysockého kostela pan Jindřich z Valdštejna, řečený Nístějka.

Třetí záznam Vysoký:

13. října 1371 ustanoven byl farářem ve Vysokém po smrti kněze Jana na presentaci pana Jindřicha z Valdštejna klerik Václav. Fotokopie těchto záznamů jsou vystaveny ve Vysokém v muzeu. Originály, pergameny o tom, že město bylo městem, jsou z let 1660 - podepsán Defouxes, roku 1703 Leopold I., roku 1747 Marie Terezie, roku 1782 Josef II., roku 1793 František II., roku 1845 Ferdinand I.

Františka Jandová-archiv VI. muzea

Po kronikách ze Tříče, Helkovic a Staré Vsi přichází na řadu kronika ze Sklenařic. Je velice obsáhlá a uvažuje se jí vedoucí MK Ivana Řehořová.

Kronika Sklenařická

Část 1

Starostové - Josef Patočka "Tomášů" 1851-asi 1861, 25 let okres. starostou, písmák František Schvábek asi 1861-1867/68, 1842 rychtář, rolník Metelka "Jarů" 1889-1892, rolník

František Zítek 1892-1895, rolník Jáchym Metelka 1895-1901, rolník Matěj Metelka 1901-1919, text. mistr Josef Hajna 1919-1938, obchodník Josef Haba červenec - listopad 1938, úřadem určení úředníci František Filip a Rudolf Kurt a chemik ing. Alfred Schimmer do května 1945, revoluční navlékač koral Pavel Kašák do června 1946, nevolení předsedové MNV z návrhu komunistů - hostinský Petr Haba 1946-říjen-1951, rolník. syn Ladislav Metelka 1951-1954, zedník Josef Tomeš 1954-znovu zvolen 1957.

Z popisu starého rukopisu opatřené- ho úřední pečeti (papír.nálepkou) se znakem obce Sklenařic - 1880.

Znak - skelná huť, na ní je postaven žebřík, vedle ní zahrádka a lípa, nad lípou se vznášejí dva ptáci.

Podle pamětní knihy sklenařické na místě, kde se říká hutniště nebo cesta hutnická, stávala někdy skelná huť (odtud původ jména) a když z většího dílu blízké lesy byly spáleny, byla přestěhována na Nový Svět. Posud na tom místě u Čermákových, když se kope, nalézá se dosti skleněných pozůstatků.

O původu Sklenařic se vypravuje pověst o Havlasu Pavlatovi.

Pokračování příště

To bejvaly poutě ve Vysokém, to vám řeknu!

Ale kdepak dneska, to není žádná poutě, to je takový culení. Jó pane, to za našeho mládí, to bejvaly časy. Plnej rynek rajtarajů, houpačky s dvanácti loděma, jedny červený, druhý žlutý, od

školy až k notářoj Halajoj (to je čp. 10 u Bartoníčků na rohu ke Tříči). A ty plachty na nich, v době klidu spuštěný do trojúhelníku, rajtaraj, celkem umělecký dílo, se blejskal v sametu a korálech. Já, a ty krásný vobrazy slečen s lukama a velkej kůň bílej a černej se vzpínal na zadních nohách a voči měl tak krvavě vykulený, že jen skočil mezi lidi. A pak ta káča, co sme dycky po ní zvraceli večeri za Brožovejma (za textilem). A střelnice? Ale kdepak dneska, to nic není. To se střílelo brokama ručně ulitejma před námi kluky z volova. A pak strejc, co pořád polykal takový bílý koláče z kipsu. Dycky voteuřel hubu, pomalu dával placuku před sebe a pak sme mu ji utřelili a von zavřel hubu na prázdno. A ten bubeník, to dyž člouček trefil, tak von bubnoval půl hodiny. Anebo ten myslivec, jak trefil zajíce. Von tam byl kapslík a byla taky rána jako z kanónu. Jo a potom ti kováři, jak mlátili do železa. Tenkrát se majitel střelnice moch uho- nit, jak porád natahoval péra. Strašně rád sem střílel do slečny, která hrála na piano, šlapala jednou nohou pedál, měla strašně dlouhý sukně a byla taková outlá v pase a kejvala při tom hraní hlavou. Jo to byla při střílení podivná, hotový divadlo. To né jako dnes střílet brokama, který zanášej a pak vyhrát papírovou růži navoněnou růžovou voňavkou.

A když spustil ten ohromnej flašinet, kterej hrál árije z voperet jako třeba cikánskýho barona a rozvedenou paní. A na flašinetu byly figurky, kterej porád a furt se jen klaněly.

A pak to poctivý cukroví ve speciálních boudách, který měli cukráři. V předu na plachtě firma Josef Hořavka Vysoké, dále Karel Bartoníček Vysoké, dále Štefan a Jirouš z Jablonce, pak Bém ze Semil a Samek taky ze Semil. Cukrářské boudy byly tenkrát vlastně veřejnou součástí cukrářského umění z několika okresů. A těch vos! Vo vysoký pouti rok co rok měly vosy od Tanvaldu až po Paku sjezd, kterej nikdo neorganizoval. Nepotřebovaly žádný heslo "nedejme se, spočujme se" jako tejdě při sjezdech. To byly putovní vosy a včely, který byly už na pouť přivezeny a nikdy žádnýho cukráře nepoštípaly, protože věděly, že to je jejich žitvel. A pak těch párků z koziho masa a koňskejch buřtů, premiový čokolády, kde člouěk si koupil za dvě koruny osum žeber a eště vyhrál pětku zabalenou v čokoládě. Jó, to byly poutě! Už se neprodávaj máčecný vokurky a za krejcar lák, nabíraanej holou rukou ze štandliku a stejně takovej dobrej, jako ta červená cukerinová šumící voda, podávaná z jedné skleničky bez vyplachování. Jó, tenkrát nebyli tihle hygienici a lidi byli zdraví jako řípy, bez rakoviny a infarktu. Ale zase prej bylo víc sušky, to jako tý tubery, která klátila mnoho mladějch lidí.

Poutě našeho mládí se slavnou zpívanou a několika kněžními celebrovannou mší, kde sme museli ministrovat, to byly, panečku, ty krásný poutě našeho grejcarovýho mládí. Jako by to bylo dnes, tak to vidím před sebou.

Josef Dóubalík-archív Vlast. muzea

OSUDNÉ MEXIKO

Proč osudné? Protože se tu před 64 lety na taneční zábavě seznámili, 4 roky spolu chodili, před 60 lety měli svatbu a dnes tu na Mexiku slaví diamantovou. Kdo? No přece manželé Anna a Bedřich Grosmanovi ze Sklenařic. Před 60 ti lety byli dva, dnes jich tu je z rodiny 16. Měli 4 děti, z nichž 3 se svými rodinami slaví s rodiči jejich velký Den.

A my jsme byli při tom: starosta města, předsedkyně a členka SPOZ z Vysokého a ze Sklenařic a redaktor-ka Větníku.

Paň Grosmanová s úsměvem vyprávěla o svatbě a o společném životě.

Měli jsme svatbu na jabloneckou pouť, nejdříve na úřadě, pak v kostele a svatební hostinu doma.

Pocházíte ze Sklenařic?

Ano, a bydlíme v našem rodném domě, kde žili i moji rodiče. Muž se sem "přiženil", jak se říkalo, ze Tříče.

Teď jste daleko široko známí jako výrobci oblíbených "vysokých" bačkor. Hospodařili jste dříve?

To víte, na vesnici to jinak nešlo. Rodiče měli hospodářství a my jsme pokračovali. Zprvu soukromě, potom v družstvu a po jeho zrušení ve státním statku. Výdělky byly malé, a tak jsem na zimu chodila do továrny v Jablonci. Celých 12 let jsem stála u stroje v Koloře, proto mám teď špatné a nemocné nohy. Nakonec jsme oba zůstali doma a bačkorařili jsme. Já jsem šila svršky, muž šil pak bačkory.

Pořád ještě šijete?

Už jen málo, co nám síly a zdraví stačí. Dnes nám je oběma už hodně přes 80, a tak síly ubývá.

Mohla byste nám říci, jaké 2 nejsilnější zážitky máte z těch 60 let společného života, myslím jeden nejkrásnější a druhý zcela opačný.

To se dá těžko říct. Ale nejsmutnější byl, když nám zemřela první dcera Aninka. Bylo jí 3 1/2 roku, dostala zánět mozkových blan. Doktor tehdy řekl, abych byla ráda, že si ji Bůh vzal, že by měla moc těžký život. Tehdy jsem ho nechápala, dnes vím, proč to říkal. Ale žádný nejšťastnější zážitek vám neřeknu, nevím, prostě život šel jednou nahoru, pak zase dolů, pěkně se střídalo se zlým a špatným, přicházely nemoce, Venda nesměl studovat, protože byl ze zemědělství. Nakonec se ale svou vlastní plíí uplatnil a když byl služebně v Rusku, pozval nás tam. Maruška má pěkné zaměstnání i rodinu, Ladka taky, má tu dům a všechny děti se o nás starají. A tak jsme spokojeni.

Kolik máte vnoučat?

Maruška má syna a dceru, Ladka taky a Venda má dva kluky, takže máme 6 vnoučat a 3 pravnoučata. Ze všech máme radost.

Pokud vím, budete už přes zimu bydlet v Pensionu pro důchodce ve Vysokém. Prohlédla jsem si celý interiér stavby a je to všechno moc krásné. Těšíte se?

Ani nevím. Mám strach, že se nám bude stýskat. Ale když říkáte, že to je tak hezké, třeba si zvykneme.

Moc vám všichni přejeme, abyste ji ještě dlouho spokojeně užívali zaslouženého odpočinku.

Za "diamantovou" delegaci
Ludmila Hnyková

SPORT

Z činnosti asociace Sport pro všechny

Je konec školního roku a tedy i roku cvičebního. Nastává čas hodnocení, a tak tedy hodnotíme.

Mladší ženy

Mladší ženy toho v tomto cvičebním roce nacvičily opravdu hodně. Cvičily jsme čtyřikrát týdně, od pondělí až do čtvrtka, při čemž do cvičebních hodin přicházelo poměrně dost cvičenek. Pondělních a čtvrtečních hodin se účastnilo okolo 15-20 žen, úterních a středečních o něco méně, okolo 5-10 žen. K tomu musím říci, že opravdu přibýlo takových žen, které chodí cvičit pravidelně.

To je dobrý ukazatel pro nás cvičitelky, že snad práci děláme dobře a naše svíčeční hodiny se líbí. Usnout na vavřínech však nechceme. Chceme se dále učit a zdokonalovat a přicházet s novými nápady. Jako cvičitelky s mladšími ženami pracují: Pavlína Čivrná, Edita Vondrová a Lenka Hnyková (studentka rodinné školy).

Ke zkvalitnění cvičebních hodin zajisté velkou měrou přispělo také to, že jsme si letos mohly koupit nový výkonný magnetofon, za což patří dík TJ.

Z oddílových zdrojů jsme dále také dokoupily potřebné vybavení - a to step-stupínky, podložky na cvičení a expandery na posilování. Rády

bychom, aby se nám práce v příštím roce dařila stejně dobře nebo i lépe, a každého, kdo má chuť si s námi přijít zacvičit, srdečně zveme. Jistě by cvičební hodiny zvládly i ženy starších ročníků, uvítáme mezi sebou i muže. Takže v září v tělocvičně na shledanou!

Předškolní děti

V letošním roce děti tohoto oddílu cvičily pravidelně každou středu, a to v poměrně velkém počtu. Průměrně přicházelo cvičit okolo deseti dětí, v zimních měsících o něco více, v jarních pak, s přibývajícími slunečnými paprsky, zas o něco méně. Opět se dětem věnovaly dvě cvičitelky - Hana Hyľmanová a Edita Vondrová.

Cvičební rok jsme letos zakončily 12. června jízdou zručnosti na kole, kdy děti musely prokázat tyto dovednosti: jízda po lávce, slalom, řízení pouze levou a pouze pravou rukou, pomalá jízda a zastavení na určené metě. Děti si za tyto dovednosti vysloužily malou odměnu.

Hned následující středu jsme se vypravili do přírody. Již tradičně jsme si zahrály hru na stopaře, jejíž trasa končila u pohádkového stromu s pokladem a pak následovalo oblíbené opékání buřtů. Takže s předškoláky se sejdeme zase až v září.

A ještě jedna zpráva, která se týká těch úplně nejmenších. Rády bychom obnovily cvičení rodičů s dětmi (pro děti 2-4leté). Tak snad se nám to podaří a i s nimi se budeme od září vídat.

Sportu zdar!

Edita Vondrová

Turistika

Klub českých turistů

*Přijed Budeš tu sám
Jen ticho tu stopuje samotu
Tady tvá noha čeká na šlápotu
odpočinek jako dvacetník pro štěstí
leží tu při cestách pohozený...*

KČT uspořádal 15.6.1996 výlet na kolách do oblasti Jizerských hor.

Trasa: Vysoké - Příchovice - Polubný - Jizerka - Krásná Mař - údolní nádrž Bedřichov - Bedřichov - údolní nádrž Josefův Důl - Albrechtice - Desná - Pustiny -Rejdice - Vysoké (celkem cca 75 km).

Tuto trasu doporučujeme všem příznivcům cykloturistiky, jede se většinou po krásných dobře udržovaných cestách (asfalt, panely).

J. Jirouš

UŽ BY MU BYLO DEVADESÁT

Budou to už dva roky, kdy 22. 7. 1994 v nedožitých devadesáti letech zemřel nadšený turista Karel Šalda. Jméno jeho četných kamarádů jsem tehdy vzpomněl ve Větrníku jeho zásluh o turistiku ve Vysokém i jeho obdivuhodný elán jako aktivního turistu, který prošel všechny turisticky významné hory v Čechách, na Moravě, na Slovensku, v Polsku i v Rumunsku, pobýval v Rakousku, Maďarsku, Jugoslavii a Bulharsku, vlakem, pěšky i stopem se přes Německo a Švýcarsko dostal do Francie, na Korsiku i do pyrenejské republiky Andory. To všechno skromně vybaven a s minimálními náklady.

Když už daleko překročil osmdesátku a životních sil ubývalo, omezili jsme turistické túry na občasné letní výlety přes koupaliště krásnou lesní cestou po vrstevnicích do Jilmu. On ovšem s nerozlučným čibukem a věrným psem Míšou. V Jilmě v hospůdce Na Táboře jsme poseděli, věku přiměřeně popili a popovídali si s přítelem, populárním hostinským Zemánkem-Táborákem. Na zpáteční cestě, kdy jsme si i zazpívali, jsme se u koupaliště před výstupem do Vysokého u Joži Hamara posilili kávou.

Tak končil své turistické putování Karel Šalda, nadšený turista, který skromné možnosti, které mu život poskytl, dovedl plně využít.

Dr. V. Lukáš

Společenská kronika

Narození

Manželům Marcelu a Luboši Králíkovým z Vysokého se narodila dne 10. 6. 1996 dcera Jana.

Životní jubilea

Helkovice

04.07. Božena Pastorková 86

Sklenáře

03.07. Oldřich Vitvar 73

12.07. Olga Šimůnková 73

29.07. Vladimír Holec 83

Tříč

25.07. Zdeňka Marková 89

26.07. Anna Judová 91

Vysoké n. J.

01.07. Ludmila Strnádková 71

06.07. MUDr. Ladislav Kavan 77

09.07. Růžena Morávková 75

09.07. František Flégr 86

10.07. Jaroslav Metelka 72

14.07. Ladislav Junek 76

Úmrtí

Dne 5. července 1996 zemřel dlouholetý řidič ČSAD ve Vysokém pan Karel Kubiček v nedožitých 79 letech.

**Diamantovou
svatbu oslavili manželé
Anna a Bedřich
Grosmanovi**

Pro zajímavost jsem vypsala z Pamětní knihy všechny diamantové svatby:

- 1964 manželé Škrabálkovi
na Polopruti
- 1969 manželé Šimkovi z Vysokého
- 1979 manželé Vodseďálkovi
od zvoničky ze Staré Vsi
- 1984 manželé Melichovi z Rovní
- 1987 manželé Liškovi ze Staré Vsi
- 1989 manželé Škrabálkovi
z Vysokého (Zákostelí)
- 1990 manželé Smolovi z Vysokého
- 1991 manželé Bucharovi z Vysokého
- 1994 manželé Bartoníčkovi
(pekařovi)

Dokonce se u nás slavila i jedna **SVATBA PLATINOVÁ** - t.j. po 65 letech manželství - byli to manželé Melichovi- 1989.

Zlatých svateb od založení pamětní knihy roku 1961 bylo celkem - 63

Myslím, že tato čísla o něčem vypovídají. Není to náhoda, že tolik manželství vydrželo pohromadě. Život tady na horách nebyl jednoduchý, muselo se hodně a někdy i dost těžce pracovat, aby se užívala rodina. I náboženství mělo vliv na to, že lidé nemysleli na rozvod, ale na děti, aby se jednou měli lépe. Je a zůstává otázkou, zda ten "lepší" život není právě příčinou, že se rodiny tak často rozcházejí.

V příštím čísle vás seznámíme s různými svatbami, které předcházejí zlaté a diamantové, aby mohli slavit i mladší manželé.

Hn

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 7-8/96, vedoucí redaktorka Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 8,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého posledního dne v měsíci na MěÚ Vysoké n. J. PSČ 512 11.

Vytiskla tiskárna Glos Semily, s.r.o. tel/fax: (0431) 2644, v roce 1996